Sn 2/10 1947

Flenmon kallar

till fest

Monsieur Sartre, som är en stor filosof, påstår att man har sitt eget öde i sina egna händer. Den tesen är nog äldre än hr Sartre, och på svenska har vi redan länge sagt, att man har inte roligare än man gör sig. Flenmon och hustra hanns, disponent och fru Nils Eriksson, uttrycker saken sålunda då de skickar ut kallelsekort till fest på gården i Flenmo: Afära stå stillä. Lanstinge ä över. I blana sir vi att självä Gamlingen ä dö. Dä tris te läve. MAN... en har inte roligäre här i väla än en gör säj. Å... mä dä roligäste vi vet dä te träffa Sörmländskä Spelmänskrumelurer. När di kåmmer ihop då blir det öppåt ska Ni vetä. Det stod mer också, och man förstod att hörsammarde man inte kallelsen skulle något väsentligt gå en förbi,

Vi var väl häromdan så där en 150 stycken som stod på gårdsplan medan lönnen planterades. Den var en gåva till Erikssons från de 62 spelmännen ur Södermanlands spelmansförbund, som med dirigenten Gustaf Wetter framför sig, skinande och glad och stråksvängande, ackompanjerade dess planterande. Gropen grävdes till Flenmo brudmarsch och trädet vattnades till Skänklåt från Sköldinge. Vilken ära för en liten späd lönn! Det blåste i den blyga kronan, och vinden tog med sig fiolernas mustiga och rytmiska sång högt ovan de rodnande träden.

Flenmon har sånа där idéer, han vill se glada människor omkring sig, han vill höra musik och han vill att man ska låta sig väl smaka. Så när nämndemansmor från Trollhult och Folke Andersson, operasångaren, och andra gjort sitt och Flenmon själv förnöjt fått nicka i sin gungstol, som stod mitt på golvet i den jättelika gillestugan med de långa väggfasta bänkarna, så tågade man ner till en smörgås. Hur en sån där smörgås ser ut på landet, det vet vi väl lite var, så det tog lång tid innan den var uppäten. Spelmännen spelade vildare och vildare, och blev det paus nån gång så ropade värden till Erik Robert Jansson, en bastant karl: Hör du, förkörarn, ha dem te å äte!

Palette.

*